

Теофиловъ на онова мѣсто, коѣто заимаше той; и понеже гледаше, че не умира скоро Теофилъ, той поиска да вооружи началника противъ Теофила, та да го извади отъ службѣ-тѣ му. Да казва истицѣ, нѣмаше съ какво да го оклевети, затова прибѣгнахъ къмъ лъжѣ. Истина, нему ся удаде да убѣди началника, че Теофилъ прави злоупотрѣбленіе въ службѣ-тѣ си, че много пѣти краде отъ правителство-то и подсвоява общественно-то иманіе. Началникъ-тѣ, разгнѣванъ, щеше да даде повелѣніе да затворѣтъ Теофила; но понеже бѣ правъ и благоразуменъ началникъ, той ся удържа въ гнѣва си и вознамѣри първо да испытаетъ за това нѣчто по правдинѣ, на послѣ да прѣпрати таж работѣ въ съдилища-та.

Между това ся пронесе слухъ, че щели да извадѣтъ Теофила отъ службѣ-тѣ и да го затворѣтъ, като прѣстѣпникъ; а слѣдъ малко время достигнахъ тоя слухъ и до неговы-тѣ уши. Душа-та му никакъ не ся смути, кога чу той това, и при-вечеръ дойде пакъ подъ крушѣ-тѣ съ еднакво весело лице, както и всякога. Слѣдъ малко дойде тамо и Андрей, по съ мисль, че или нѣма никакъ да намѣри Теофила, или ще го найде глѣбоко оскърбенъ и угриженъ. Но колко ся удиви, кога намѣри добраго старца благодарещъ и весель, както го виждаше всякога.